

PREGÓN DE LA SEMANA SANTA 2009

D^a. Gloria Renom Vallbona

Salutacions

President del Consell General de Germandats i Confraries de l'Arxidiòcesi de Barcelona i membres del il·lustre consell.

Consiliaris de Germandats i Confraries, reverends rectors de les parròquies, en especial a Mossen Francesc Casanyes que tan generosament ens acull a casa seva.

Germans Majors, Presidents i Prohoms de les confraries de l'Arxidiòcesi de Barcelona , Junta de Govern i confreres.

Presidenta de la Asociación de mujeres Confreres de Cartagena.

President de la Federació de Cases Regionals i Entitats Culturals de Catalunya.

Diputada i amiga del Parlament de Catalunya.

Autoritats del Ajuntament de Barcelona.

President de l'Associació Cultural Gitana de La Mina.

Director de la banda de música.

Per mi és un honor trobar-me aquí a la Parròquia de sant Agustí entre tots vosaltres, amb la vostra companyia i sobretot ho és per que m'heu demanat fer un pregó de tanta importància com aquest d'avui. El pregó de Setmana Santa. Per tant us agraeixo de tot cor la confiança, per què no sé si soc la persona més adequada per fer-lo i tampoc no sé si el que us diré és el que s'espera de mi.

Quan em van demanar que fes el pregó de Setmana santa d'enguany em vaig preguntar si el pregó havia de tenir un caire religiós o ciutadà o be havia de tenir un to humanístic general que casés la visió religiosa amb la laica. Ho vaig consultar amb varies persones enteses i els he de dir que finalment he fet el pregó que m'ha sortit del cor que és parlar de vosaltres, de les confraries i germandats i del sentit de la Passió, mort i resurrecció de Crist.

Per aquest motiu estic una mica preocupada per que considero que aquest, és un pregó de gran importància, en primer lloc pel seu objectiu, **que és pregonar la Setmana Santa**, es a dir fer una crida i anunciar l'autèntic sentit del missatge cristià que té la Setmana Santa per totes les persones, per tota la humanitat però principalment pels creients. I dir en veu alta que Deu ens estima fins a l'extrem de morir per nosaltres.

I en segon lloc per mi és important també per **a qui** va dirigit, es a dir per a les persones **a qui** haig de dirigir el meu pregó, que sou en definitiva tots vosaltres i naturalment junt amb vosaltres les vostres famílies i el mon que representeu i heu representat al llarg de tants decennis donant un clar i ferm testimoni del compromís **de ser cristià**.

Respecte aquest compromís que vaig contraure de fer el vostre pregó de Setmana Santa, i al que hi he dedicat un temps concret,vull dir-vos que ha revertit molt positivament en mí mateixa, ja que he tingut la necessitat de buscar informació, llegir homilies i documents que m'han fet entrar en valoracions i reflexions que d'altre manera malauradament, els confesso que no ho hagués fet. Per tant un nou i molt profund agraïment.

Us agraeixo dons la confiança i l'encàrrec

Entre les consultes fetes voldria destacar el llibre de la Sra. Teresa Mª Comellas titulat "Les confraries barcelonines ahir i avui" que és una exhaustiva recopilació d'informació del sentit i la

història de l'existència de les vostres associacions de fidels algunes d'elles d'arrels gremials de llarga presència a la nostra ciutat, que es constituïen per a l'exercici d'obres d'ajut fraternal, de pietat i per incrementar el culte públic del propi sant patró.

Es extraordinari veure la força del compromís cristià existent temps enrere entre les persones pertanyents al mateix gremi, i que embolcalla els objectius que donen sentit fins i tot avui dia a les accions de la pròpia associació. Una de les funcions més importants de les confraries era ajudar als pobres i als malalts i sobretot vetllar per l'enterrament d'aquells morts més desassistits.

Segons la font esmentada, els orígens dels nostres gremis els trobem al segle XV aC a l'Antiga Grècia, ja agrupats en 5 branques : nobles, militars, pastors, agricultors i artesans. Però l'aparició de les associacions que lligaven l'àmbit religiós i el professional les trobem durant els primers anys del segle III aC amb la dels artistes anomenats dionisiacs : els músics, autors i poetes que cultivaven els seu art i retien culte a un deu patró i que són l'arquetip de les nostres actuals confraries, que a través de Roma, s'estengueren per tot el mon romà.

A partir de l'edat Mitjana les confraries anomenades també germandats de les quals avui en tenim bona mostra, és multipliquen i en les parròquies que no es van cremar en les successives guerres dels segles XIX i XX encara hi podem trobar ben conservats els llibres d'actes que en donen testimoni.

Més tard es varen crear les confraries dels sants protectors que protegien de(pesta, pedregades, mals corporals) pels que sempre es fixava una data d'aplec que constituïa la gran festa anual que combinava la missa, les pregaries, el lleure i la germanor entre els assistents.

Arrels, tradició i creences. Tres elements que en el cas de les confraries es combinen amb una força exemplar al llarg de tota la seva existència, de tal manera que tot i que durant la guerra civil les confraries varen gairebé desaparèixer dins la tràgica persecució religiosa i que en acabada la guerra al 1939 unes quantes ja no es van poder refer o passaren a l'Acció Catòlica, i d'altres, com les que avui us aplegueu aquí, en els darrers deu o vint anys, es varen revitalitzar amb l'objectiu principal de commemorar la Setmana Santa sense oblidar però, la confraternitat cristiana i l'ajuda mútua.

Per aquest motiu s'han construït passos nous, s'han elaborat vestits apropiats per les diades de les processons i s'ha volgut recuperar processons que s'havien perdut.

Des de fa mig segle tenim a Catalunya algunes confraries d'origen andalús amb un gran nombre de confreres avui presents entre nosaltres. Per aquestes confraries tenir un pas de Setmana Santa és una forma de identitat que té un important lligam amb la seva terra d'origen, amb les seves arrels, confraries que avui tenim presents en les processons, donant mostra de les seves creences, orígens i tradicions.

Al meu entendre a més de les bones obres que es poden fer durant l'any i que tots n'hauríem de ser més conscients en temps de crisi com la que estem vivint, crec que la raó de ser de les confraries és més evident que mai i cal defensar-les no sols perquè venen d'una tradició de segles i d'un arrelament al poble que ha configurat part de la nostra història, sinó per què la majoria se centren en els actes de Setmana Santa. Aquest és un fet que requereix una especial dedicació, això no es pot improvisar, hi ha d'haver un acte de voluntat clar i el plebiscit de cada dia per mantenir les coses. Perquè durant l'any cal tenir ben preparats, els passos, els vestits, els pregons, si és que n'hi ha, i en altres situacions, també els cants adients per a cada moment de la processó.

Els més grans poden recordar com alguns penitents de la processó com la coneguda de la " Bonamort" es flagel·laven com a resultats sovint d'una prometença que havien fet, d'altres anaven amb cadenes arrossegant-les però sempre en l'anonimat, amb el cap tapat amb un vel o amb una caputxa. Jo recordo que la vaig veure des del balcó de ràdio Barcelona al Passeig de Gràcia i em va ferir profundament la meva tendre sensibilitat d'una nena de 6 anys, de tal

manera que no vaig poder dormir en tota la nit i encara recordo ara aquell impacte de persones que patien. Avui dia són fets insòlits que ja gairebé no es veuen, però que en el seu moment reflectien un sentiment de penediment molt fort i encomiable.

Amb la òptica d'avui dia, crec que les confraries són molt necessàries sobretot si es conserven en actiu, amb practiques la caritat cristiana i es donen a conèixer durant la Setmana Santa preparant actes i processons al carrer que poden significar una manera d'apostolat popular fent visible i pública la seva devoció per donar a conèixer els grans temes de Setmana Santa que no són altres que la passió, mort i resurrecció de Nostre Senyor Jesucrist.

Pot haver algun esdeveniment en tota la història de la humanitat que sigui en sí mateix més pregó que la vida, passió, mort i resurrecció de nostre Senyor Jesucrist?

“Per la seva passió i mort, Jesús ha fet que esdevinguéssim fills del Pare del cel”

La Setmana Santa ens fa reflexionar profundament sobre l'autèntic missatge que ens transmet la passió de Jesús, el sentit que té per tots els homes sense distinció de cap mena.

El sentit de la passió que **és el de donar la vida pels altres.**

Aquest fet tan transcendent que implica una generositat extrema i un sacrifici sens límit, ens pot portar a pensar que va ser fruit d'uns altres temps, que ara això de donar la vida pels altres ja no s'estila, i que va ser un fet propi d'un ésser tan especial que fins i tot no vivia en la realitat de la vida d'aquells moments, que era un home que no tocava de peus en terra.... Però això no va ser així.

Si que es veritat, que va ser un home molt especial, extraordinari, però

Jesús va ser un home del seu temps.

En tot, en la forma de pensar, de sentir, de viure, de manifestar-se.

Un home coneixedor de la circumstància històrica del seu poble.

Va ser un d'ells, dels jueus contemporanis participant de les angoixes i estretors dels seus conciudadans i tinguent part en el patiment per les injustícies.

Jesús no va presentar un ideal abstracte

Ni una ideología.

Ni una filantropía.

Va ser solidari amb tots els homes en especial amb els més pobres, marginats i oprimits. Era un home que estimava la vida i les persones.

La Quaresma és un temps de silenci i de reflexió del qual la Setmana Santa en forma part. També és un temps de pregària, de conversió, de purificació i de penitència per a tothom, no només som els cristians els que busquem aquests temps, en general l'home no pot prescindir o no hauria de prescindir de la reflexió, de fer examen de vida o bé de fer examen de consciència. Això que es vàlid per tots i resulta especialment necessari pels polítics. Convindria que els que som gestors de la cosa pública no prescindíssim del silenci, de l'examen de consciència ni del recolliment. Convindria preguntar-nos també si l'home pot prescindir de la conversió, de la capacitat de canviar, de veure les coses d'un altre manera. No sembla que sigui així. Hi ha la necessitat que cadascú, fruit de la reflexió i de la maduració personal, pugui

trobar un nou camí gràcies el perdó. Joan Pau II deia que no hi ha pau sense perdó. Tots hem de saber demanar o donar perdó.

Valorant tant el Carnestoltes com la Quaresma ens posa en evidència que alguna cosa està passant, ja que en la societat on vivim la Quaresma i la vivència de l'església va a menys, mentre que el Carnestoltes va a més. Tenim un Carnestoltes preponderant i una Quaresma prima, cosa que fa que hi hagi poc silenci i poca introspecció, enfront de molt soroll i gatzara poca penitència, poca disciplina i menys autodisciplina. Això es veu clarament en l'àmbit de l'ensenyament on l'exigència, la prèdica i la pràctica del esforç personal són mínimes. Cada cop hi ha menys compromís tant religiós com no religiós.

La Setmana Santa ens fa reflexionar profundament sobre l'autèntic missatge que ens transmet la Passió de Jesús, el sentit que té per tots el homes sense distinció de cap mena i en aquesta passió té un lloc preponderant el significat de la Santa Creu.

Per entendre la vida és imprescindible la saviesa de la creu. Que l'autèntica Setmana Santa és la de la creu, doncs és per Setmana Santa quan la creu s'alça de manera especial com la gran i definitiva senyal del Déu, com l'únic camí del seu Fill el Salvador. La creu no és, ni burla, ni suplici. La creu és la llum. És la glòria, és resurrecció i és Jesús de Natzaret.

"Nada se ha inventado sobre la tierra
más grande que la cruz.
Hecha está la cruz a la medida de Dios,
de nuestro Dios.
Y hecha está también a la medida del hombre...
Hazme una cruz sencilla, carpintero...,
sin añadidos ni ornamentos,
que se vean desnudos los maderos,
desnudos y decididamente rectos:
los brazos en abrazo hacia la tierra,
el ástil disparándose a los cielos.
Que no haya un sólo adorno que distraiga este gesto,
este equilibrio humano de los mandamientos.
Sencilla, sencilla....
hazme una cruz sencilla, carpintero.
Aquí cabe crucificado nuestro Dios,
nuestro Dios próximo,
nuestro pequeño Dios,
el Señor,
el Enviado Divino,
el Puente Luminoso,
el Dios hecho hombre o el hombre hecho Dios,
el que pone en comunicación
nuestro pequeño recinto planetario solar
con el universo de la luz absoluta.
Aquí cabe... crucificado... en esta cruz...
Y nuestra pobre y humana arquitectura de barro...
cabe... icrucificada también!"

(León Felipe)

I és que res, res s'ha inventat ni més gran ni més important que la creu. Res salva, ni purifica, ni il·lumina com la creu. Res perdona, ni abraça, ni estima com la creu.

I tal com deia Santa Teresa de Jesús en els seus soliloqui, "abracemos bien la cruz/y sigamos a Jesús/ que es nuestro camino y luz", pues "en la cruz está la vida y el consuelo y ella sola es el camino para el cielo":

La creu és festa i sentiment religiós tan bell i profund en innumerables llocs de la nostra terra, de la nostra diòcesi que tenen títols i advocacions al misteri de la Santa Creu, a la devoció a les Santes Espines, a la Sang de Crist, que alça les seves millors pregàries a la mare del Redemptor, sota els títols de la Verge dels Dolors, de la Soledat o de la Quinta Angustia, per citar-ne alguns d'ells.

Res s'ha inventat més gran que la creu. Aquesta creu que és sant i senya a la nostra diòcesi dels vostres passos, de les vostres processons i de les vostres Confraries i Germandats: Confraria del Crist Jacent del Sant Sepulcre, Confraria de Nuestro Padre Jesús del Gran Poder, Confraria de la Passió del Senyor, Germandat del Crist de l'Amor i de la Pau, Confraria de Nostre Pare Jesús de la Salut...etc

La creu va travessar també el pit immaculat de la Mare de Redentor i la religiositat popular l'ha anomenat i l'ha cantat amb noms tan bonics com els de les vostres Confraries i Germandats en honor de la Mare del Ajusticiat, de la Mare del Crucificat: Ntra . Sra de la Soledat, de Ntra Sra dels Dolors, de la Esperanza Macarena, de la Verge del Traspàs, de la Verge dels Dolors o de la Mare de Déu de la Soledat

"! Vine, dolça creu, així vull dir! Jesús meu, doneu-me-la sempre. Si els meus patiments arribessin a ser massa pesats, ajuda'm a portar-los ... Mira com estén les mans Jesucrist en la creu per abraçar-nos. Vine! On ? Als braços de Jesús, dolç refugi i consol. ¡Busqueu! On? En els braços de Jesús. Viviu, moriu, descansau aquí, quedeu-vos! On? En els braços de Jesús crucificat "(fragment deLa Passió segons Sant Mateu, de Bach)

Veieu?, res s'ha inventat sobre la terra més gran que la creu. I és que a la creu és el Senyor de cels i terra, l'Enviat Diví, l'amic, el germà, el mestre.
Estàs por mi en la cruz y no te quejas" (Miguel de Unamuno).

Què és aleshores la creu? Quin és el seu rostre? Com és la seva faç? Quin és el seu misteri i la seva gràcia? La creu és el deure nostre de cada dia. La creu és el dolor i el plor, el meu i el del germà. La creu son els atuells de fang de la nostra humanitat.

La creu és resposta d'amor. És saviesa: "Porquè para entrar enestas riquezas de la sabiduria de Dios-escribe fray Juan de la Cruz-, la puertaeés la cruz, queeés angosta. I desear pasar per ella es cosa de poocs". "En la cruz, va escriure així mateix Santo Tomàs de Aquino, se nos dan "ejemplos de todas las virtudes: amor, paciencia, humildad, obediencia, desinterés de les cosas materiales". La cruz es la llave del evangelio, lallave de la puerta santa del cielo. La cruz es la gran escuela del amor".

La creu és l'abandonament suprem i confiat en les mans de Déu, que és Pare. "Pare, a les teves mans encomano el meu esperit". "No es faci la meva voluntat sinó la teva", va exclamar Jesucrist en un dels moments més intensos de la seva passió i de la seva agonia: a Getsemaní i en el Calvari. Prop de dos mil anys després Charles de Foucauld, l'antic noble i militar francès i ja llavors i per sempre germà universal, captaire i pobre entre els pobres, va compondre i va viure la bellíssima oració de l'abandonament:

"Pare, em poso a les teves mans.
Fes de mi el que vulguis.
Sigui el que sigui et dono gràcies,
Estic disposat a tot,
Ho accepto tot
per tal que la teva voluntat
s'acompleixi en mi,
i en totes les teves criatures.
No desitjo res més, Pare.
No desitjo més.
Et confio la meva ànima .
Te la dono, Déu meu,

amb tot l'amor del que sóc capaç.
Perquè per a mi estimar és donar-me
lliurar-me a les teves mans sense mesura,
amb infinita confiança,
perquè Tu ets el meu Pare ".

Però la creu segueix fent-nos por. Com va escriure el teòleg Moltmann, "fins els deixebles van fugir tots de la creu del seu Mestre". Ens compadim, sí, del Crist crucificat. Però seguim preguntant el per què de tant dolor, el perquè de la creu. Per què Déu, que és amor i misericòrdia infinites, va permetre la creu? Per què Crist va patir tant? s'han preguntat al llarg dels segles els místics i els doctors, els predicadors i els teòlegs, els artistes i els artesans, els poetes i els escriptors, el poble fidel, que tantes vegades commogut, ha plorar davant la seva imatge morta.

Sant Tomàs d'Aquino es va formular aquesta qüestió, responent tot seguit amb aquestes paraules: "Quina necessitat hi va haver perquè el Fill de Déu patís la creu per nosaltres? Una gran necessitat, una doble necessitat: la primera per redimir els nostres pecats; la segona, per oferir exemple de cara al nostre comportament ".

El misteri de la creu, el misteri del sofriment de Jesucrist, és un misteri d'amor. I l'amor només amb amor es paga. La creu és, sí, el principal misteri de la història de la salvació i de la mateixa història de la humanitat, que ha aixecat encreuaments pels seus camins i ha retratat i ha reflectit el Senyor crucificat en les millors teles, en les millors escultures, en els millors poemes, en les millors composicions musicals.

El signe inequívoc de l'amor és justament el dolor, el patiment extrem que l'amant és capaç de suportar en favor de l'estimat. Ho demostra a més l'experiència. Ho sabeu bé. Ho sap bé la mare, ho sap bé el marit, ho saben bé els nuvis, ho sap bé l'amic. La creu és la prova definitiva i sublim de l'amor. L'amor es forja, es mostra i es demostra també en el dolor.

A la literatura espanyola del segle d'or, trobem un esplèndid i ben conegut sonet, que expressa de manera fefaent aquesta realitat i aquests sentiments.

"No me mueve mi Dios para quererte
el cielo que me tienes prometido.
Ni me mueve el infierno tan temido
para dejar por eso de ofenderte.
Tú mueves, Señor, muéveme
el verte clavado en una cruz y escarnecido.
Muéveme ver tu cuerpo tan herido.
Muévenme tus afrentas y tu muerte.
Muéveme, en fin, tu amor, y en tal manera,
que aunque no hubiera cielo yo te amara
y aunque no hubiera infierno te temiera.
No me tienes que dar porque te espere,
porque aunque lo que espero no esperara,
lo mismo que te quiero, te quisiera".

Per això, que la creu, el gran signe de l'amor de Déu, esdevé també per a nosaltres una lliçó, un exemple, un repte. Ja ho dèiem al començament: "Qui vulgui ser deixeble meu prengui la seva creu cada dia i em segueixi". La creu ens mostra com nosaltres hem d'estimar a Déu i com hem d'estimar als germans.

La creu ens ensenya l'amor de Déu i com nosaltres, igual que Jesús, hem d'estimar a Déu. De la mateixa manera, la creu ens mostra com ens hem d'estimar els uns als altres. "Ell va donar la seva vida per nosaltres i nosaltres hem de donar la vida pels nostres germans", afirma Pau. Ja ens ho va dir el mateix Senyor: "en això coneixeran que sou deixebles, en que us estimeu els uns als altres com jo us he estimat".

La dimensió horitzontal és tan ineludible en la vida cristiana com el pal horitzontal ho és en la creu. El veritable cristià és el que ha descobert que l'amor de Déu, manifestat en Jesucrist, s'encarna en els homes i dones, especialment en els més pobres i necessitats. El nostre cristianisme serà tant més autèntic com més solidari sigui, com més fratern es manifesti, com més atent estigui al plor i al prec del germà que pateix.

No podem reduir la nostra vida a una sèrie de pràctiques externes. No podem empètir l'existència cristiana i molt particularment la Setmana Santa a sentiments, oficis o processons. Hem de descobrir al nostre voltant a Crist crucificat i trencat avui entre nosaltres: els malalts de la sida i de la droga, els aturats, els immigrants il·legals i explotats, els malalts en general, els ancians, els discapacitats, les víctimes del terrorisme i de l'odi, els calumniats, els perseguits, en definitiva, d'un món on només compten les eficàcies, els èxits, el poder, els diners i la bellesa.

I, tanmateix, en els pobres i els necessitats, allà està Jesucrist! i Allà, en la seva creu, està Ell amb els crucificats!. I Crist segueix en el nostre món trencat i crucificat. Serem capaços de passar d'Ell, tot creient que el seguim perquè assistim al culte i participem de les tradicions?

Els sants han estat al llarg dels segles els grans amants i els grans descobridors de la creu de Jesucrist. I han estat, en el seu moment, els grans defensors i promotors de la creu dels necessitats. En el cristianisme no existeix contraposició entre l'amor a Déu i el servei al proïsme. És més, la prova del nostre amor a Déu, la certesa del nostre amor a Jesucrist, és la caritat, és l'acollida i el servei als germans. I allò que dèiem abans de la creu, és també expressió i ressò, del que ha de ser la nostra caritat cap als germans. La creu, és misericòrdia, esperança, salut, fe, agonia, inspiració, perdó, miracle, amor, pau, fortalesa i victòria.

"Quan sigui aixecat sobre la terra, atraurà a tots cap a mi". "Ha arribat l'hora de que sigui glorificat el fill de l'home. En veritat, us dic que si el gra de blat no cau a terra i mor, restarà estèril. Però si mor, donarà molt fruit". I és que "el que s'humilia, serà enaltit".

Pasqua significa viure a partir de la resurrecció.

La resurrecció és la pàgina que ho explica tot, la llum que il·lumina, l'aroma que perfuma, la seguretat que ho envaeix tot. "Si Crist no hagués ressuscitat-(escriu Pau als cristians de Roma)-vana seria la nostra fe. Però com que Crist ha ressuscitat som els més feliços dels homes". Res ja no podrà amb nosaltres, res ja no ens podrà apartar de l'amor de Déu: ni l'espasa, ni la fam, ni la set, ni la nuesa, ni el perill, ni la persecució, ni la malaltia, ni la mort.

Visquem la Setmana Santa, com a cristians. El món modern, tan secularitzat i tan hedonista, -va escriure el teòleg Domenico Grasso-viu a la antípodes de la creu. També nosaltres, els cristians? Visquem, per tant, la Setmana Santa com a cristians, no com pagans o com a mers i aliens espectadors.

Feliç Setmana Santa a tots! Bona Pasqua, la millor Pasqua! I ara, mentre tant, mentre ens endinsem en els dies grans i inefables de la Setmana Santa, mirem de nou al Senyor de la Creu i de la Llum.

I per acabar us llegiré un poema de Gabriela Mistral
Premi Nobel de Literatura

"En aquesta tarda, Crist del Calvari,
vaig venir a rogarte per la meua carn malalta;
però, al veure't, els meus ulls van i vénen
del meu cos al teu cos amb vergonya.
Com queixar-me dels meus peus cansats,
quan veig els teus destrossats?
Com mostrar les meves mans buides,
quan les teves estan plenes de ferides?"

Com explicar-te a tu la meva soledat,
quan a la creu alçat i sol estàs?
Com explicar que no tinc amor,
quan tens esquinçat el cor?
Ara ja no me'n recordo de res,
van fugir del meu totes les meves malalties.
L'ímpetu del prec que portava
se'm ofega a la boca pedigüena.
I només demano no demanar res.
Estar aquí al costat de la teva imatge morta
i anar aprenent que el dolor és només
la clau santa de la teva santa porta ".

(Gabriela Mistral)

Moltes gràcies a tots per la seva amable atenció!

DEL PREGÓ DE SETMANA SANTA 2009

"En esta tarde, Cristo del Calvario,
vine a rogarte por mi carne enferma;
pero, al verte, mis ojos van y vienen
de mi cuerpo a tu cuerpo con vergüenza.
¿Cómo quejarme de mis pies cansados,
cuando veo los tuyos destrozados?
¿Cómo mostrarte mis manos vacías,
cuando las tuyas están llenas de heridas?
¿Cómo explicarte a ti mi soledad,
cuando en la cruz alzado y solo estás?
¿Cómo explicarte que no tengo amor,
cuando tienes rasgado el corazón?
Ahora ya no me acuerdo de nada,
huyeron de mi todas mis dolencias.
El ímpetu del ruego que traía
se me ahoga en la boca pedigüena.
Y sólo pido no pedirte nada.
Estar aquí junto a tu imagen muerta
e ir aprendiendo que el dolor es sólo
la llave santa de tu santa puerta".

(Gabriela Mistral)